

PROMETEO ETA NI

Arnas estuka
itolarrian
taupadak
—bihotz erotuarenak—
sentituz,
kuzkurturik
giharreak,
ilunpea bidaiarako
laguntzat
harturik,
suaren bila
hindoan.

Pausoka, metroak astiro irabaziz, hurbil hen-
kusan xedea
jainkogizona
gizonjainkoa
Babiloniako paradisu zaharrear
—desaberriko zitara sahatsetatik
zintzilikatu aurretik—
amestutako gizonak jainkotzearen sagar gorria,
sua.

Pentsamendu hori daramak,
barne espazio horretan
murgildu haiz...
eta ez duk
—ezpainak ahanzturako
tabako kea bezala—
arranoaren hegada somatu.
Suminez beteriko begi
ikustezinen
geziak behin eta berriro hire
bizkarrean
iltzatu dituk eta josi,
—mailu urrelariaren zauri!—

Edo, agian, oker ote niagok?
Eta gaubelari dagion zelatariaren
adorea eta eramanpena
hireak egin
eta
bizi-hil, hil-bizi
jokuaren arauak
jarraitzearen lege gisa onartu
badituk?

Hareeta kixkalgarrietako beduino,
mazel ahigarrietako ibiltari,
duna malkartsuari
lotuta
hago.

Jakitunen irribarreak
zulatu dizkik
—soro ironikoetako golde—
hire aurpegiko haragiak.

Etzegok higan
damuaren dolurik
bentzutuaren arrabiazko
malkorik

Etzegok higan
kexuaren listurik
ahotik zintzilik.

Jokatu duenaren harrokeriaz
begiratzen duk arranoa
—goizalba oro
borreroaren eguzki—
eta horregatik
egon nahi diat
sarraski orduan
nik ere hirekin.

Hire sofrimenduaren orro,
hire jainkotasun irritsaren irrits,
hire des-haragiaren haragi.

II. SISIFO ETA NI

Maldan gora abiatzen haiz,
bizkarrean iltzaturik
harriaren zama,

basurde

lustralaren antza
lurraren kontra
aurpegia,
irristaka asetasunaren

ispilua

urra dezakeen izerdi
tanta,
esfortzua gorputzean zitzelaturik,
sugearen eta ziklopearen
sirenaren eta Ulisesen

arragoa.

Mantxoak dituk, mantxo eta neketsuak
hire pausoak,
denboratasunaren usteltze
geldoa;

hire belaunek

zama

sentitzen diate,
mingarri eta gozoa.
Gora, beti goşa,

itzulera

etengabea, bizkarrean
pixua.

Irribarrez hoa,
begininietan kontraesanaren

teologia:

harriaren inertziaz lurrerantz,
hire izpirituaren bulkadak
hegaz,

hegaz.

Eta esaidak
zergatik jotzen duan
lurra haina airea

errotzat.

Bizitzaren egiatasuna sentitzen baituk,
beste inork ez bezala:
xamurra dela harria
gustokoa zigorra
eta
arina zama.

Hire gogoetako lakuaren
ia konturatu gabe heldu haiz
azken arrastiriko ertzaren
erpinera.

Hurbil, hurbil duk

zentuaren helmugaren

miketza

zisne,

bandera,

ikur

Bat batean, bizkarretik behera
egin dik harriak
— nahigabe ala, auskalo,
nahita —
aurreko mila alditan
bezala.

Eta hutsaldiaren tangoak estutu dik
hire

gorputza
eta maldan behera abiatu haiz
— hastapenetako ertzaren,
hire bizitza existentzia egiten duen
zamaren bila —

osteratza.

Absurdoaren
mendia.

